

1 Kamēr Apollis bija Korintā, Pāvils, pārstaigājis augšējos apgabalus, nonāca Efesā un tur, sastapis dažus mācekļus, 2 tiem jautāja: "Vai jūs saņēmt Svēto Garu, kad kļuvāt ticīgi?" Bet viņi atbildēja: "Pat dzirdējuši neesam, ka Svētais Gars ir." 3 Viņš jautāja: "Kādā kristībā jūs esat kristīti?" Viņi atbildēja: "Jāņa kristībā." 4 Pāvils sacīja: "Jānis kristīja uz atgriešanos no grēkiem un tautai mācīja, lai tic tam, kas nāks pēc viņa, – Jēzum." 5 To dzirdējuši, viņi tika kristīti Kunga Jēzus vārdā, 6 un, kad Pāvils uzlika rokas, pār viņiem nāca Svētais Gars, un viņi sāka runāt mēlēs un pravietot. 7 Tādu vīru bija kādi divpadsmit.

Apd. 19: 1–7

Mīļā draudze!

Pašlaik liekas, ka pasaulē nemainās tikai ārējie laika apstākļi ar spēcīgām vētrām un temperatūras celšanos, bet arī garīgais klimats. Cilvēki kļūst neiecietīgāki, daudzi vairs negrib pieņemt, ka vienā jautājumā var būt dažādi viedokļi, tūlīt pat seko personīgi apvainojumi un zākāšana. Nupat notikušās slepkavības Francijā nav nokritušas no zila gaisa. Tas viss ir pakāpeniski attīstījies, ka vardarbības līmenis ceļas tā, kā sēžot uz šūpolēm, par – pret, par – pret, aizvien augstāk, aizvien ātrāk, par – pret, līdz ir par vēlu, un nevar vairs pārtraukt savstarpējo naidu, valda atklāts karš. Ir ļoti vienkārši tagad vainot visus musulmaņu imigrantus, ka viņu reliģija veicina terorismu un ka viņi nav spējīgi iekļauties demokrātiskā sabiedrībā. Nākamā eskalācijas pakāpe būs, ka labējie Francijas vai Vācijas patrioti sāks grautiņus pret musulmaņiem, līdzīgi kā tas jau ir noticis Krievijā.

Laikam jau ir naivi, cerēt, ka sabiedrība varētu mazliet apstāties un padomāt par savu lomu visā šajā jēzģā. Neviens jau nepiedzimst par varmāku, bet tur ir daudzi apstākļi, kas to ir veicinājuši, - jauniešu bezdarbs, diskriminācija, nespēja normāli sarunāties. Var arī jautāt, vai daļa vainas nav jāuzņemas žurnālistiem, kas atklāti izsmej to, kas otram ir svēts. Jā, protams, tas viss notiek taisnības vārdā, vārda brīvība to pieļauj. Bet vai nīrgāšanās ir cieņpilna attieksme, vai tā neaizskar arī daudzus citus musulmaņus, kuriem nekad nav bijusi doma ķerties pie ieročiem vai pat to atbalstīt?

Nedomāsim, ka tā ir tikai Francijas problēma. Arī šeit Latvijā neiecietība, vienaldzība, naidpilna attieksme vienam pret otru ir parasta lieta. Neskatoties uz to, ka mēs sevi pieskaitām pie kristīgās kultūrtelpas, sabiedriskos procesos, un kādreiz arī pašā baznīcā, kaut kā nevar manīt, ka šeit valdītu kristīgas vērtības. Un tad rodas jautājums, kā tad ir ar to mūsu kristietību? Vai tā nav tikai skaista izkārtne, tāda svētdienas pastaiga, kurai ikdienā nav nekādas nozīmes?

Viena amerikāņu mācītāja kā piemēru min epizodi no šausmu filmas "Dzīvo miroņu nakts".

Tā ir filma par zombijiem, mirušajiem, kas ir iznākuši no saviem kapiem, lai nogalinātu dzīvos. Šajā filmā divi filmas varoņi, kas pieder pie dzīvajiem, mēģina saprast zombiju ieradumus, lai varētu labāk pret tiem cīnīties. Viņi ievēro, ka zombiji vienmēr atkal atgriežas lielveikalā, un viens no varoņiem jautā, kas viņus tur pievelk. Otrs atbild, ka tas ir tikai ieradums, kas ir palicis no iepriekšējās dzīves, bet būtībā tam vairs nav nekādas nozīmes.

Mācītāja uzdod jautājumu, vai ar mums, kristiešiem, nav līdzīgi, ka mēs savu ticību vienkārši dzīvojam kā ieradumu. Mēs esam ticīgi tāpēc, ka mūsu vecāki bija ticīgi, ejam uz dievkalpojumu, ceļamies, sēžamies, dziedam un klausāmies, bet mūsu sirdis un domas ir pavisam kaut kur citur. Mūsu attiecībās mēs esam kļuvuši piesardzīgi, nekāda attīstība vairs nenotiek. Tā vien liekas, ka Pāvila jautājums Jāņa mācekļiem, varētu būt virzīts arī uz mums: "Vai jūs saņēmt Svēto Garu, kad kļuvāt ticīgi?" Kāda nozīme tam, ka esam kristīti, ja mūsos ir tikai vairs minimālas dzīvības pazīmes?

Luterāņu mācība saka, ka katrs kristītais saņem Svēto Garu savās kristībās. Tajās mēs saņemam apsolījumu, ka esam Dieva bērni, ka visi grēki mums ir piedoti, ka Jēzus mūs nekad neatstās un ka mūs gaida mūžīgā dzīvība. Varētu teikt, ka milzīga Ziemsvētku dāvana, tikai ko tas dod, ja mēs šo dāvanu nekad neizpakojam, nelietojam, bet iestumjam kādā pagraba stūrī?

Apustulis Pāvils liek Jāņa Kristītāja mācekļiem vēlreiz kristīties. Šo pašu risinājumu piedāvā baptistu un Vasarsvētku draudžu mācītāji, ja kāds luterānis vai katolis, kas bērnībā tika kristīts, vēlas viņiem pievienoties. Tomēr šeit ir būtiska atšķirība. Jāņa Kristītāja kristībās pats galvenais bija, ka kristāmais vēlējās atgriezties no grēkiem un atkal ar visu spēku dzīvot pēc Dieva prāta. Kristībās visi grēki tika nomazgāti, lai būtu iespēja sākt no jauna. Kristības Jēzus vārdā arī iekļauj atgriešanos no grēkiem, tomēr tā to aptver daudz dziļāk. Šeit vairs galvenais nav paša vēlme būt labākam, bet centrā ir apsolījums, ka Jēzus ir uzņēmis uz Sevi visu, kas mani šķir no Dieva. Es tieku savienots ar Jēzu, Viņa Gars ienāk manā dzīvē, Viņš mani pieņem, neraugoties uz savu nespēju dzīvot pēc Viņa prāta, neraugoties uz visiem pretpēkiem, kas mēģina mani iedzīt izmisumā un bezcerībā. Pie baptistiem un Vasarsvētku draudžu piederīgajiem Kristus žēlastība vairs nav visam pamatā, bet tā vietā nāk mana paša izšķiršanās, es pats ar savu ticību un apņemšanos nosaku lietas.

Luterāņu izpratnē kristības dāvina lielu brīvību, jo es varu paļauties uz apsolījumu, ko esmu saņēmis kristībās pat tad, kad izrādos necienīgs un nedzīvoju pēc tā. Mums var pārnest, ka tādā gadījumā mēs pieļaujam, ka Dieva vārdu neņem nopietni, veicinām t.s. lēto žēlastību, kur turpinām dzīvot grēcīgu dzīvi, nemaz nemēģinot pildīt Dieva prātu, jo mums jau tā vai tā viss tiks piedots. Tāda iespēja patiešām pastāv, tomēr man pašam liekas daudz pievilcīgāk būt par Dieva bērnu, kur es apzinos Dieva milzum lielo mīlestību, nekā būt par vergu atkarīgajam, kas man spēj sniegt tikai īslaicīgu baudu, bet galu galā ievēd aizvien lielākā postā, vai arī, ka es tēloju kaut kādu ticības varoni, bet būtībā pats ļoti labi apzinos, ka 3spēlēju tikai teātri.

Kā tad ir ar Svētā Gara iedarbību mūsu dzīvē? Pēc tam, kad Pāvils nokristīja Jāņa Kristītāja mācekļus Jēzus vārdā un uzliek viņiem rokas, tie sāk runāt mēlēs un praviētot. Vasarsvētku draudzes šodien uzskata šīs parādības kā pierādījumu, ka ticīgais ir saņēmis ne tikai ūdens kristības, bet Svētā Gara kristības. Runāšana mēlēs ir parādība, ka cilvēks, Svētā Gara pārņemts, izsaka prātam neaptveramus vārdus un skaņas, nonākot sava veida ekstāzē. Es pats to nekad neesmu piedzīvojis, tikai pie citiem redzējis. Es negribu šo parādību noliegt, - varbūt, ka tiešām tā ir zīme, ka Svētais Gars neuzrunā tikai cilvēku ar savu veselo saprātu, bet arī jūtas un emocijas, kas ir sirdī. Tomēr pats Pāvils savā 1. vēstulē korintiešiem uzsver, ka runāšana mēlēs var būt jauka lieta, ko var praktizēt mājās, bet ka tam nav vietas dievkalpojumā, kur tas nedod nekādu labumu draudzei. Gara dāvanas ir dotas, lai kalpotu saviem līdzcilvēkiem. Vai nevarētu būt, ka mēs joprojām daudz par šauru skatāmies uz Dieva mīlestību, domādami, ka Svētais Gars ir tikai pie kristiešiem, vēl šaurāk, pie vienas konfesijas kristiešiem?

Tur, kur pārvaram savu pašpietiekamību, kur ielaižam otru cilvēku savā dzīvē, tur ir arī Kristus Gars. Tas ir saistīts ar atvērtību pret saviem tuvākajiem, pat pret ienaidniekiem.

Tā ir kalpošana tiem, kuriem iet grūti un iestāšanās pret netaisnību un ļaunumu, ja ar to saskarāties. Katrs, kas sāk dzīvot ar apziņu, ka Kristus ir šīs pasaules Pestītājs, agri vai vēl nonāks konfliktā ar elkiem, ar tiem spēkiem, kas mēģina pakļaut mūs zem citu interesēm, kas izmanto un piespiež, nevis dod brīvību un izaugsmi.

Nobeidzot es jūs gribu aicināt uz klusu lūgšanu, atceraties, ka esat kristīti un dzīvojat Dieva gaismā, ka esat Viņa bērni. Un lūdziet, lai Svētais Gars palīdz jums mainīties, ja ir lietas, kas jūsos joprojām ir tumšas un noslēgtas. Āmen.